

стоеше въ тоя мигъ една малка нимфа. Като всѣко дѣте на гората, тя бѣше толкова красива, че лжчитѣ на слънцето ставаха двойно по-свѣтли, когато минуваха край тѣлото ѝ. Тя бѣше облечена въ джхава въздушна дреха отъ небесенъ цвѣтъ; златокопиренитѣ ѝ коси се спущаха като сияние, а на гърба си носѣше чифтъ пеперудови крилца съ джгови шарки отъ цвѣтенъ прашецъ. Горката малка Нимфичка току-що бѣ почнала да тъче дреха отъ червенитѣ лжчи на заходящото слънце и пѣеше една чудна пѣсень.

Стариятъ воденъ духъ потрепера. Не единъ пжтъ сж слизали горски нимфи до стрѣмнитѣ брѣгове на вира. Тамъ тѣ хвърлѣха вѣйки отъ цѣфнала люляка и пѣеха чудни пѣсни. Но такава, като тази, той никога не бѣ виждалъ.

— Врек. . . — той се помжчи да извика, ала нѣщо засѣдна въ гърлото му, и той плѣсна по водата, послѣ се гурна въ нейнитѣ джлбини и слѣдъ нѣколко минути излѣзе, като държеше въ ржцѣтъ си една златна корона, на срѣдата съ диамантъ, голѣмъ колкото кокоше яйце. Диаманта блѣсна толкова силно, че ослѣпителната му свѣтлина се разлѣ далеко наоколо и стана свѣтло като при свѣткавица.

Малката Нимфа си затули очитѣ, послѣ, когато ги отвори — тя забѣлѣза короната, остави започнатата работа, която се прѣстна по храститѣ, и слѣзе до брѣга.

— Азъ съмъ най-малката отъ всичкитѣ си горски сестрици и всички говорятъ, че съмъ най-красивата отъ тѣхъ. Дай ми тази корона и азъ ще ти изпѣя най-хубавата си пѣсень — каза тя.